

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ing. Z. V.**, zast. Mgr. Josefem Bartončíkem, advokátem se sídlem Koliště 259/55, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2026, č. j. 32 A 17/2024-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2024, č. j. JMK 58660/2024.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 2. 2. 2024, č. j. OPD-66616/23-43. Prvostupňový orgán tímto rozhodnutím shledal stěžovatele vinným ze spáchání přestupků provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění, které spáchal ve dnech 12. 12. 2022, 15. 12. 2022 a 21. 12. 2022 tím, že na adrese n. R. XA a XB v B., zóna C, parkovací oblast 4-04, porušil povinnost vyplývající z dopravní značky „Parkoviště s parkovacím automatem“ (č. IP 13c) s dodatkovou tabulkou upravující režim parkování „V pracovní dny 17-6h s oprávněním nebo po zaplacení ceny na místě“ tím, že na tomto parkovišti stál s vozidlem bez oprávnění a bez zaplacení ceny na místě (tzv. rezidentní parkování), čímž došlo k porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupků byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též

„s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, že byl řidičem vozidla Škoda registrační značky XC, jehož neoprávněným parkováním měly být spáchány přestupky, a nemělo tak s ním být vedeno správní řízení jako s provozovatelem vozidla. Podle krajského soudu nicméně stěžovatel na výzvy prvostupňového orgánu (tedy před zahájením správního řízení) k uhrazení poplatku ve výši 400 Kč za každý spáchaný přestupek nebo k identifikaci pachatele, jenž přestupek spáchal, reagoval vyjádřeními, z nichž nebylo zcela jasné, že v inkriminovanou dobu řídil vozidlo skutečně on. Jinou osobu neuvedl, poplatek neuhradil, a prvostupňový orgán tak byl oprávněn k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.

[4] Dále krajský soud posuzoval otázku protiprávnosti jednání stěžovatele, konkrétně naplnění materiální stránky přestupku. Stěžovatel měl za to, že se žádného přestupku nedopustil, jelikož v rozhodném období měl řádně zaplacené dlouhodobé (rezidentní) parkovací oprávnění pro vozidlo Volkswagen registrační značky XD, které však v té době parkoval mimo Brno z důvodu jeho poruchy. Fakticky dodržel základní myšlenku rezidentního parkování, tedy jedno vozidlo na jednoho rezidenta. S tím krajský soud nesouhlasil, když shrnul, že není pochyb o tom, že stěžovatel naplnil formální znaky přestupků (skutkový stav ostatně ani nerozpíral). Jednou z povinností rezidentů pro vydání parkovacího oprávnění je registrace vozidla do systému. To stěžovatel pro vozidlo, jehož parkováním došlo ke spáchání přestupků, neučinil (což sám připustil). Jakkoliv by porucha registrovaného vozidla mohla být legitimním důvodem pro jeho výměnu v systému za vozidlo jiné, nic to neměnilo na povinnosti stěžovatele k takovému kroku přistoupit, a to formou dočasné či trvalé změny v parkovacím systému, na kterou ostatně v žalobě sám poukázal, a tudíž si byl této možnosti vědom. Jiné okolnosti, které by měly snížit společenskou škodlivost přestupků stěžovatel neuvedl. Podle krajského soudu tak materiální stránka přestupku byla naplněna.

[5] Závěrem se krajský soud stručně vyjádřil k namítané nepřiměřenosti pokuty. Stěžovatel opakovaně namítal, že částka 3 500 Kč (pokuta + náklady řízení) je nepřiměřeně vysoká a likvidační, jelikož jeho jediným příjmem je starobní důchod. Podle krajského soudu tomu tak není, jelikož sám stěžovatel připustil vlastnictví minimálně tří automobilů a vícero nemovitostí. Zároveň zmínil, že je schopen finančně obstarat svůj majetek (daň z nemovitosti, poplatky za odpad apod.), a tudíž nelze mluvit o tom, že by mělo jít o částku likvidační či zcela nepřiměřenou.

[6] V kasační stížnosti zopakoval stěžovatel svou argumentaci směřující k tomu, že od počátku uváděl, že řidičem auta byl on, a nechápe, proč s ním bylo vedeno správní řízení jako s provozovatelem vozidla. Dále rozporoval posouzení námitky spáchání přestupku, jelikož je dle svého mínění rezidentem a v oblasti neparkoval více než jedním autem; k tomu upozornil, že se krajský soud nevypořádal s jeho požadavkem na výstup záznamu z technického zařízení, které mapuje parkovací oblast, z čehož by tato skutečnost vyplynula.

[7] Žalovaný ve vyjádření pouze odkázal na rozsudek krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[8] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Poté, vzhledem k tomu, že

pokračování

se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[9] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí především otázku identifikace řidiče vozidla v době spáchání přestupků a naplnění jejich materiální stránky. Uvedené otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení NSS nezasluhují pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak krajský soud posoudil případ stěžovatele zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které NSS neshledal důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou problematikou dostatečné identifikace řidiče vozidla. Výkladem podmínek projednání přestupku provozovatele vozidla upravených v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně. Přestupek provozovatele má ve vztahu k přestupku řidiče subsidiární povahu. Po správních orgánech nelze podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu vyžadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla zjevně nevede, respektive nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku (viz rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2024, č. j. 7 As 349/2022-24). Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, již nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, osobu, která odepré podání vysvětlení z důvodu hrozícího nebezpečí postihu za přestupek, nebo dochází-li k řetězení označených osob, kdy označený řidič označí dalšího řidiče atd., je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná přestupek provozovatele vozidla. Rovněž označí-li provozovatel za řidiče jeho vozidla v době spáchání přestupku osobu, která se dopouští častého obstrukčního jednání v řízeních o dopravních přestupcích, bylo by v rozporu s účelem právní úpravy přestupku provozovatele vozidla

vyžadovat po správním orgánu učinění dalších kroků ke zjištění pachatele přestupku, a proto podmínka pro projednání přestupku provozovatele vozidla je i v takovém případě naplněna (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, a ze dne 11. 5. 2023, č. j. 4 As 170/2022-39).

[13] V projednávané věci prvostupňový správní orgán stěžovatele jako provozovatele vozidla přípisy ze dne 9. 1. 2023 a 24. 1. 2023 celkem ve 3 případech vyzval k uhrazení částky 400 Kč z důvodu spáchání výše vymezených přestupků (celkem tedy šlo o částku 1 200 Kč). Ve výzvách jej současně poučil o tom, že pokud částky neuhradí, může správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení jednotlivých výzev. Stěžovatel na výzvy reagoval přípisy ze dne 24. 1. 2023 a 3. 2. 2023, v nichž uvedl, že v rozhodném období používal jiné vozidlo a nikdy nedošlo k tomu, aby v oblasti parkovala 2 jeho vozidla současně. Jelikož stěžovatel v určené lhůtě nezaplatil určené částky, ani neoznačil konkrétní osobu jako řidiče vozidla, prvostupňový správní orgán celkem třemi usneseními ze dne 6. 4. 2023 věci odložil, neboť ve lhůtě 60 dní od přijetí oznámení přestupku nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dne 25. 9. 2023 pak prvostupňový správní orgán vydal stěžovateli jako provozovateli vozidla příkaz k úhradě pokuty ve výši 2 500 Kč (proti tomuto příkazu stěžovatel podal odpor a správní orgán následně vydal prvostupňové rozhodnutí).

[14] Krajský soud nepochybil, pokud shledal, že byly splněny podmínky pro projednání přestupku provozovatele vozidla. Z vyjádření stěžovatele ze dne 24. 1. 2023 a 3. 2. 2023 nevyplývá, že by kohokoliv (včetně sebe) označil za řidiče vozidla v době spáchání přestupků. Uvedl pouze, že v rozmezí 9. 12. 2022 – 7. 1. 2023 používal „jiné své vozidlo, a to Škoda Octavia XC“ a „jedno vozidlo pouze nahradil jiným, tedy nedošlo k současnému parkování dvou mých vozidel“. Z uvedených formulací není zřejmé, že v době spáchání přestupků byl řidičem vozidla, jímž bylo neoprávněně parkováno. Druhá citovaná věta pak přímo odkazuje k vlastnictví vozidel, nikoliv k jejich řízení (parkování) při spáchání přestupků. Nelze tak přisvědčit pozdější obraně stěžovatele, že sám sebe v tomto podání označil jako řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Za dané situace nelze vytýkat ani prvostupňovému správnímu orgánu, že se stěžovatele opakovaně na totožnost přestupce nedotazoval. Stěžovatele zcela jasně vyzval, aby ve stanovené lhůtě přestupce označil. Ten tak neučinil. Nebylo tudíž nutné, aby prvostupňový orgán činil rozsáhlé zjišťování totožnosti přestupce.

[15] Nejvyšší správní soud se minulosti zabýval i otázkou naplnění materiální stránky přestupku (srov. rozsudky ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77, nebo ze dne 29. 10. 2020, č. j. 9 As 173/2020-32, č. 4093/2020 Sb. NSS). Základní nastavení právního řádu je takové, že v případech naplnění formální stránky přestupku je naplněna i stránka materiální. Pokud se však k takovému jednání přidruží další (významné) okolnosti, které vylučují či zásadním způsobem snižují ohrožení zákonem chráněného zájmu, nelze jej označit za přestupek.

[16] Smyslem rezidentního parkování je vyloučit z parkování v regulovaných úsecích vozidla, která nemají potřebné oprávnění, a zároveň zajistit, aby osoby, které mají v dané oblasti trvalý pobyt nebo vlastní nemovitost, měly zajištěn dostatečný počet parkovacích míst. Za tímto účelem mohou obce na svém území formou nařízení vymezit oblasti, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu

pokračování

s cenovými předpisy (§ 23 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů). V rámci města Brna k tomu slouží nařízení č. 9/2019, kterým se vymezují oblasti statutárního města Brna, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít k stání silničních motorových vozidel za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy (dále jen „nařízení SMB“), které upravuje podmínky rezidentního parkování včetně způsobu placení a způsobu prokazování zaplacení sjednané ceny. Podle článku 5 odst. 1 nařízení SMB se zaplacení sjednané ceny prokazuje „registrací registrační značky silničního motorového vozidla v databázi platných parkovacích oprávnění statutárního města Brna“.

[17] K prokázání zaplacení této ceny je tedy klíčová registrace v systému rezidentního parkování. Pokud stěžovatel tvrdí, že pouze formálně opomenul nahlásit změnu registrační značky, jímž u svého bydliště parkoval, nejedná se o okolnost, která by jakkoliv (tím méně zásadně) snižovala společenskou škodlivost spáchaných přestupků. Jak sám stěžovatel přiznal, jeho vozidlo bez oprávnění parkovalo ve vymezené oblasti takřka jeden měsíc bez toho, aby se to stěžovatel pokusil jakkoliv řešit. Není přitom podstatné, zda vozidlo, k němuž parkovací oprávnění měl, v době spáchání přestupků v této oblasti parkovalo, či nikoliv. Pro zachování smyslu rezidentního parkování totiž musí být možné efektivně kontrolovat, zda stojící vozidla plní jeho podmínky, což by bez plnění povinností jednotlivých rezidentů nebylo možné. Rezignace na jejich dodržování ze strany stěžovatele jen těžko může být okolností, která by společenskou škodlivost jeho nezákonného jednání snižovala a žádné jiné okolnosti stěžovatel neuvedl.

[18] Pokud jde o stěžovatelem odkazovaný výstup z technického zařízení mapujícího parkovací zónu v danou dobu, NSS předně uvádí, že stěžovatel při jednání na výslovný dotaz krajského soudu (samosoudce) uvedl, že nenavrhuje provést žádné důkazy. Krajský soud se tímto výstupem tedy nezabýval. Z vlastní iniciativy dokazování rovněž neprováděl, jelikož zjištěný skutkový stav byl mezi stranami nesporný – stěžovatel parkoval svým vozidlem v oblasti, kde byl povinen mít parkovací oprávnění nebo zaplatit cenu na místě, aniž by tak učinil. Nejvyšší správní soud má rovněž za to, že z odůvodnění krajského soudu implicitně vyplývá, že ani kdyby avizovaný výstup či záznam existoval a bylo by jím prokázáno, že v oblasti neparkovalo jiné auto stěžovatele, na závěru o spáchání přestupku by to nemohlo nic změnit. Stále by totiž platilo, že stěžovatel nedodržel svou povinnost vozidlo zaregistrovat do systému, a tudíž by zůstala naplněna materiální stránka přestupku (viz výše).

[19] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že dosavadní judikatura poskytuje dostatečné řešení námitek uplatněných v kasační stížnosti a zároveň kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Z těchto důvodů kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl (výrok I. tohoto usnesení)

[20] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1

(nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. června 2026

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu